

Tekst script DE LAATSTE VOORSTELLING VAN

Scene 1 - Welkom / College liegen

(tijdens inloop publiek) Kom binnen. Zeker ga lekker zitten.
Kom binnen. Gezellig. etc.

Welkom!
Fijn dat jullie er zijn!
Welkom bij deze voorstelling.
Mijn naam is Paméla Menzo, van theatergroep De Koude Kermis

Zijn er mensen in de zaal die mij kennen?
Nee...

Dit is de allerlaatste voorstelling die ik speel.
Hier op festival Boulevard.
Jullie zijn daar getuigen van, van mijn allerlaatste voorstelling.

Ja, als je als onbekende actrice aangeeft je laatste voorstelling te spelen dan is dat...

alsof je op een middag gebeld wordt.
Je pakt je mobiel en je ziet 'onbekend nummer' in beeld staan.
Je neemt op.
En een stem die je niet kent zegt;
'Hi!' 'Je kent me niet', maar ik bel je om je vertellen dat ik je niet meer zal bellen.
'Ok', zeg je en je hangt op.
Niets in je leven is veranderd.

Maar
Als je door je vader, gebeld wordt.
Die zegt;
'Ik bel je om je te vertellen dat ik je niet meer zal bellen,
én ik heb liever ook dat jij mij niet meer belt.
Dan doet dat iets met je van binnen.
Dan wordt je actrice.

(tussen neus en lippen door) Misschien niet zo'n hele bekende...

Acteren is liegen.
Liegen dat je iemand anders bent.
Een klein stukje van jezelf uitvergroten.
Zodat je de manie van Ophelia kan spelen.
Of juist de wreedheid van Martha in 'Who's afraid of Virginia Woolf'.
Of de lethargie van een van de zusters van Tjechov,
en dan niet naar Moskou vertrekken.
Maakt niet uit, alles kun je zijn.
Avond aan avond verdwijnen in een verhaal.
Een verhaal dat niet jouw verhaal is.
Verdwijnen in een werkelijkheid die geschreven is.
Weten wat je moet doen, waar je moet staan, weten hoe te reageren, wat te voelen.
Acteren is dé ultieme leugen.

Daar was ik vroeger al goed in...liegen.
Zo goed zelfs dat ik er zelf ik ging geloven,
in dat wat ik loog.
Ik loog bijvoorbeeld dat de Ajax keeper Stanley Menzo mijn oom was.
Dat we elke kerst bij hem aten.
En verkocht de jongens uit mij klas voetballen waar ik zelf met zwarte stift STANLEY op
geklad had voor 5 gulden.

Ik loog zelfs voor andere mensen.
Voor klasgenoten die een goed excuus nodig hadden waarom ze gespijbeld hadden
of juist wilde spijbelen.
Ik maakte voor hen de beste leugens op.
Zo goed dat ik een soort leugen advies bureautje had.
Vanuit alle klassen en jaren kwamen ze bij mij voor een leugen.

(spreekt iemand in publiek aan) Hi! Hoe heet jij?
Hoe heet je moeder?
En haar achternaam?

(herhaalt de naam) ...heeft een zeer ingrijpende tandarts behandeling gehad.
En zeker een week rust nodig.
Of ik loog dat wij de ouders in een scheiding lagen,
of dat er naar een overleden oom of tante gegaan moest worden in het buitenland.

Ik ben zelf eens een heel jaar niet naar school gegaan.

Ik ging naar de riks- bioscoop.
Voor 2,50 kon je de wat oudere films in de middag zien.
En daar was ik te vinden, dat jaar na dat ene telefoontje (...van mijn vader dus),
Dag in, dag uit, week in, week uit.
Vaak was ik daar de enige.
Aangezien de 'normale' mens gewoon op school zat of op zijn werk.
Daar in de bioscoop zat ik als 17 jarige mijn dagen uit.

En dan weer naar huis, met een gelogen detail over wat er die dag op school gebeurd was.

Heeft niemand ooit door gehad...

Leugens zijn het beste als ze dicht bij de waarheid blijven.
Hier en daar iets veranderen in je eigen voordeel.
Niet te gretig.
Rustig opbouwen.
Vanuit de leugen vertellen, met de emoties die daar bij horen.
Planten, zaaien, de leugen zijn werk laten doen.
Niet duwen.
Kalm.

Weten wat je gezegd hebt.
Ook al ben je maanden of jaren verder.
Niet vergeten.
Goed onthouden.

Alles wat ik vandaag/vanavond vertel is gelogen. Niets van wat ik zeg is waar.

Dat liegen.
Daar zijn wij Aziaten sowieso goed in.
Blijven lachen en maar liegen.
Niet laten zien dat je iets niet weet.
Blijven lachen.
En waar je het niet over hebt.
Dat bestaat niet.
Super simpel.
Niet over lullen en onder het tapijt vegen.
En als je betrappt wordt...ontkennen!
In alle toonaarden blijven ontkennen!
En! Er in geloven.
Dat is het belangrijkste!
Echt!
Dan doet de leugen het best.

Nu, het verhaal van mij, mijn vader.

Daar waar de leugen begon.

Scene 2 - GESCHIEDENIS VADER

Om het verhaal te beginnen moeten we naar Indonesië.
Vlak na de Nederlandse bezetting, de Japanners zijn het land in getrokken
en hebben het met harde hand over genomen van het Nederlandse bewind.
Ieder die sympathiseert met de Nederlanders wordt in Jappenkampen gestopt
of op straat gefusilleerd.
Er wordt een jongetje geboren.
Van een Engelse militair en Chinese vrouw, ontrouw, buitenechtelijk kind.
Dat kan niet!
Product van een leugen en daar moet men van af.
De jongen wordt geadopteerd door een Nederlands officier en zijn Indonesische vrouw.
Ze hebben al 1 kind. Annie en zij is al 11 jaar als baby Johan in het gezin opgenomen wordt.
En Johan viel qua uiterlijk ook niet heel erg uit de toon met zijn zus
dus dat paste prima, niemand die wat door had.

Dit gezin officier, vrouw, Annie en Johan, vluchten per boot vanuit het warme Indonesië
naar oostelijk Nederland.

Twente!
Het vrolijke ventje groeit op met aardappels en nasi.
Niet wetende dat Papa en mama niet echt papa en mama zijn.
Want daar word niet over gesproken.
Zo gaat dat.

Tot dat op een zekere ochtend de papa dood neervalt aan de ontbijttafel.
Voorover, in zijn bord Brinta.
Nou dat was natuurlijk wel even schrikken voor het tropische gezin.
En de gruwel werd nog groter toen de mama diezelfde week precies hetzelfde deed.
Was wel weer een voordeel voor het kopen van de grafsteen en de begraafplaats.
Kon ook in één ceremonie de grond in.
Super efficiënt.

Maar één keer huilen, maar één trieste dag.
En hop door met het leven.
Én, blijven lachen.

Johan nog steeds niet bewust dat het niet zijn echte ouders zijn
die hij onder grond heeft gestopt,
leeft nu met zijn zus Annie in het 'ouderlijk' huis.

Tot op een zekere dag een brief kwam.

Een brief die hem sommeerde zich te melden voor dienstplicht.
En dat deed hij.
Dat deze dag een omslag zou zijn in zijn leven had hij nooit kunnen bedenken
toen hij zijn spulletjes bij elkaar zocht op 23 februari 1966
om zich te melden op de kazerne in Garderen / Stroe.
Daar in de kazerne kreeg hij een document onder ogen.
In dat document stond de naam van zijn moeder.
Een Chinese naam, Tan Gwe Yo.
Een naam die hij nog nooit eerder gehoord had.
Zijn vader stond aangegeven als 'onbekend'.
Dit zette zijn hele wereld op zijn kop.
Het werd hem zwart voor zijn ogen.
Hij implodeerde.
Wie waren die mensen bij wie hij zijn hele leven had doorgebracht?
Wie waren zijn echte ouders?
Wat was er gebeurd?
Waarom wist hij dit niet?
De vader en moeder die hij begraven had waren niet zijn echte vader en moeder.
En zijn zus niet zijn echte zus.
'Zus', Annie, hield haar Indonesische kaken stijf op elkaar,
want over het verleden werd niet gesproken.
Het was niet belangrijk.
Het was beter zo.
Hij had het toch goed gehad.
Johan draaide door.

Scene 3 - 17 JAAR - DEEL I

De trein is warm en ruikt naar diesel en sigaretten.
Dat mocht toen nog in de trein roken.
En hoewel ik niet in een rookcoupe zit ruikt ik de nicotinelucht door de deur heen.
Ik wordt er misselijk van.
De synthetische blouse die ik aan heb begint onaangenaam te ruiken.
Het vlakke Nederlandse landschap raast voorbij.
Hier en daar in de verte een boerderij.
Ik vraag me af wie daar wonen, daar tussen de koeien.
Ik zie een groene PTT bestelbus een erf opdraaien.
Een man stapt uit en opent de achterdeur van de auto
en trekt er een boodschappentas uit
vanuit het woonhuis komen twee kinderen aanrennen
Ik zie de man speels door de haren van de kleinste heen strijken.

Ik trek een plasticzakje boterhammen open.

Pak er één boterham eruit
en vouw het plastic om de andere heen en doe deze in mijn jaszak.
De kaas is door de warmte gaan zweten.
Ik neem een hap.
Voel een knoop in mijn maag.

Ik weet waar ik naar toe reis op de kaart, maar ik weet niet wat er op me staat te wachten
daar aan de andere kant.
Hoe dichterbij het eindstation kom hoe meer ik ga twijfelen.
Of dit wel juist is.
Ik heb vaak over deze dag gefantaseerd.
Wat ik op dit moment wel weet is dat ik dit ga onthouden.
Dat terwijl ik het beleef al in een herinnering zit.
Mijn walkman slaat af, met een harde klik.
Ik haal het bandje eruit en draai met een potlood de tape terug om de batterijen te sparen.

Ik neem nog een hap brood.
Ik zweet.
De zweetplekken onder mijn oksels worden groter.
De lucht van zweet sterker.
Ik spoel het brood weg met water.

Het is vrijdagmiddag en de zon brand door het raam.
Mijn rug is nat.
Synthetische blouse op sky-lederen treinbank.
Ik ben al even onderweg.
Groningen – Enschede.
Twee keer overstappen.
Laatste stuk met een boemeltje.
Om de zoveel minuten een nieuw station.
Almelo! Wordt er omgeroepen.
Station Almelo.
Ik ben er bijna.
Hengelo en dan eindstation Enschede.
Ik ben hier eerder geweest.
Vage beelden weet ik daar nog van.

Scene 4 - 1^e HERINNERING

Ik klein nog.
Een jaar of 4.
Het moet iets voor december zijn.
Op het station springen zwarte pieten rond.
Ik vind ze doodeng en begin te huilen.
Mama probeert me te troosten.
Neemt me op haar arm.
We moeten eigenlijk door.
Piet komt dichterbij, mijn huilen wordt harder.
Hij geeft me een hand snoep.
Piet weet zich geen raad met mijn gehuil.
Ik knijp in mijn linkerhand de toffees fijn.
Mama vertelt me dat het niet echt is.
Dat het een verklede man is met schmink en een pruik.

Dat ik niet bang hoef te zijn.
Piet schrikt.
Hij is verraden!
Hij kijkt rond of de andere kinderen dit gehoord hebben.
Ik kijk nog eens naar Piet.
Zie een dikke laag zwarte verf op het gezicht van de man liggen
en onder zijn pet steken wat blonde plukken haar vandaan.
Piet aait met zijn witte handschoen de tranen uit mijn gezicht en huppelt er vandoor.
Ook wij gaan weer verder.
Een bus
Een stuk lopen.

Een donkere deur die open gaat na bellen en wachten.
Plavuizen op de vloer.
Een eikenhouten trap in de gang die omhoog draait.
In de kamer zware meubels.
Hout.
Het ruikt er naar bijenwas.
De lucht is zwaar.
Spanning.
Ogen schieten zenuwachtig heen en weer.
Mama hoest.
Stikt bijna in haar hoesten.
De stilte wordt gevuld met vragen naar koffie of thee.
De volwassenen praten.
Ik zeg niks.
Er loop een jongetje rond.
Mijn broer, dat weet ik.
Maar dat mag ik niet tegen hem zeggen.
Dat ik zijn zusje ben.
Vandaag nemen we afscheid.
Hij is druk en ruw.
Ik geef hem een van de snoepjes die ik nog in mijn broekzak heb.
Hij klooit iets met auto's.
Ruw botst hij ze tegen elkaar.
Er vliegt een deur van een van de auto's.
'Volgens mij is het beter als jullie nu gaan' zegt de Chinese man.
Zijn donkere ogen vallen op mij. Zijn blik is vluchtig.
Gehaast wordt er gedag gezegd.
Mama knuffelt mijn broer, die dat niet wil.
Ze houdt hem net iets langer vast dan gewoon is bij een afscheid.
Geeft hem een zoen, die hij afveegt.
Ze trekt mij mijn jas aan en kijkt me aan met een lege blik.
Er ligt een oneindige diepte in die ik pas later zal snappen.
We lopen naar buiten en de zware houten deur slaat snel achter ons dicht.
In de trein terug ruikt het naar diesel.
Mama slikt haar tranen weg terwijl ze rookt.
Ik zie dat ze moe is.
Ik houd me koest.
Ben stil en tuur naar buiten.
De straatlantaarns springen aan.
Dorpen worden afgewisseld met open velden.
In de verte loopt een groep koeien naar een man in een blauwe overall.

In mijn broekzak zit nog een van de toffees.
Een gele.
Zo herinner ik me het afscheid van mijn vader en mijn broer.
Die ene dag daar in Twente.

Scene 5 - KWADE LIJST

Ik ben kwaad.
Vooral op mensen die alles hebben en zeiken dat ze te kort komen.
Op slome mannen,
Die met muizenhapjes eten,
Ik ben kwaad op bij wie het komt aanwaaien.
Alsof het niks is.
Op falers,
Op losers,
Op klagers,
Op die op zoek zijn,
Op Tinder,
Op mensen die liegen,
Op zij die niets willen,
Die altijd zeggen, nee beslis jij maar.
Mij maakt het niet uit.
Op die met geld,
Op mensen die liegen dat geld niet belangrijk is,
Op die zonder schuldgevoel.
Op burgerlijke types.
Op mensen in een opgeruimd huis.
Op vrouwen met een piepstem bij de belastingdienst,
Op zij zonder ruggengraat.
Op stelletjes.
Op stelletjes op vakantie.
Op hun instagram posts.
Op lekker vlot zijn
Op kijk mij nou leuk doen.
Op zij die nog niet over hun ex heen zijn.
Op mensen die zeggen jij red het wel.
Jij bent zo sterk, zo stralend, jij komt er wel.

Scene 6 - 17 JAAR – DEEL II

Terug in de trein, als 17 jarige.
Ik zit nog steeds met die synthetische stinkblouse in de trein naar Enschede.
We zijn er.
'Eindpunt van deze trein' wordt er omgeroepen.
Ik vraag me af of ik ze zal herkennen, tante Annie en haar man.
Ik heb een foto gezien.
Zullen zij mij herkennen.
Aan het einde van het perron zie ik een kleine Indonesische vrouw haar hand opsteken.
Ik loop richting de zwaaiende vrouw die op haar beurt op mij afloopt.
'Daar ben je dan' zegt ze als ze me bereikt.
De vrouw is in tranen.
Grote dikke tranen biggelen uit haar ogen.
Ze pakt mijn hoofd.

En zoent me drie keer.
In haar kielzog staat een iele man.
Zij blijft huilen en mijn hand vastpakken.
Ze zegt dat ze het erg vindt dat er zoveel tijd heeft gezeten
tussen nu en de laatste keer dat ze me zag.
Dat ik toen klein was, te klein, dus ik zal het niet meer weten.

We gaan naar hun huis.
Het huis is opgeruimd.
Hier gaat alles volgens een plan.
Er is nasi met kip en groente
Sambal, zelfgemaakt.
Lekker.
Hoe doe je dat dan?
Van alles vragen om de stiltes te doorbreken.

Ik slaap in dit huis vanavond.
Morgen zal ik hier mijn vader en mijn broer ontmoeten.
Voor het eerst sinds het afscheid van 13 jaar geleden.
Er is al die jaren geen contact geweest.
Het enige dat ik weet is dat mijn vader agressief was.
Dat ik drie maanden was toen mijn moeder in het ziekenhuis belande.
Dat ze me dat vertelde toen ik oud genoeg was dat te begrijpen.
Ik ben vooral nieuwsgierig naar mijn broer.
Zou hij op mij lijken?

Ik zeg dat ik graag wil douchen en vroeg naar bed wil.
De douche is net als de rest van het huis über-schoon en geordend.
Ik zet mijn tas op het eenpersoonsbed in het kamertje dat me is aangewezen.

Het stromende water kalmeert mijn razende hoofd.

In mijn pyjama loop ik met nat haar de trap af.
Of ik de douche wel heb afgedroogd vraagt ze me.
Ik zeg dat ik de wisser die er lag heb gebruikt om het glas af te wissen.
Of ik de zeem ook gebruikt heb.
Tussen de glazen deuren.
Nee.
'Kom maar mee naar boven' zegt ze.
Ze loopt de douche in.
Doet voor hoe het zemen moet waarna ik de rest moet doen.
Ze loopt naar beneden.
Ik zeem de douche.
Dit ga ik de rest van mijn leven onthouden.
Dat zemen van die douche, daar in dat Twentse opgeruimde huis
de avond voordat ik mijn vader en mijn broer ga ontmoeten.

De volgende dag zitten we aan het ontbijt.
Witte boterhammen met hagelslag en een gebakken ei.
Ze kunnen elk moment komen.
Als de bel gaat, zit ik op de bank met een kop thee.
Tante Annie doet open.
Ik sta voor de bank.

Er klinken vrolijke klanken in de gang.
Van: Hoi hoi! leuk dat jullie er zijn.
Ik ben me heel bewust van hoe ik sta en probeer me te ontspannen.
Waar laat ik mijn handen?
Mijn vader komt de kamer binnen en ziet me staan.
Hij loopt op me af en geeft me drie zoenen.
'Nou we hebben wel getroffen met het weer vandaag' zegt hij.
Zijn vrouw loopt achter hem aan en zoent me ook.
Er wordt om koffie en thee gevraagd.
En er worden mariakaakjes op een schoteltje gelegd.
Waar ik er snel één van pak.
Als de vrouw vraagt of ik goed geslapen heb vannacht
krijg ik door de droogte mijn mond haast niet open.
Ik spoel koek weg met een slok thee.

Waar is mijn broer vraag ik.
'Die is naar de kapper'
'Naar de kapper?'
'Ja die moest hoognodig eens naar de kapper'.
'Maar we zien hem straks bij ons thuis'
'Bij ons thuis?!
Ik schrik.
Gaan deze mensen me nu verplaatsen?
Hadden ze dat niet even kunnen overleggen?
Ik kijk benauwd de kring rond en de vier volwassenen praten vrolijk verder.
Over dat de tuin er mooi bij ligt.
Dat de auto het nog steeds goed doet.
Dat deze wel binnenkort ingeruild moet worden, want ja is al 3 jaar oud.

Over wat ik doe.
School.
Vriendjes.
Hobby's?
Ik antwoord
Stel zo nu en dan een gepaste vraag.

Er is een tour door de tuin en tot ver in de garage.
Ik hoor mezelf zeggen.
Mooi.
Handig.
Leuk.
Strak gemaaid.
Fijn.
Heb je dat zelfgemaakt?

En nu vinden ze dat het tijd voor het afspelen van de laatste vakantie video.
Indonesië. Vrienden en familie daar.

De video is traag, ongelofelijk traag.
Ik zie verschrikkelijk veel tempels voorbij komen die allemaal gefilmd zijn
in het tempo van een gigantisch trage beveiligingscamera.
Nu wil ik een gesprek.
Ik vraag of mijn vader daar ook geweest is, bij de familie daar.

Maar dat is hij niet.
Zijn vrouw houdt niet van lang vliegen en gaat liever naar Mallorca.

Ik had gehoopt op een nieuwe familie.
Mensen die om me zouden geven omdat ik bloed ben.
De hoop verdwijnt.
Met de minuut meer.
De droom verkruiemt.

Ik kijk, luister en observeer.
Als een ranger in de Serengeti.
Ik bestudeer ze.
Hoe ze met elkaar omgaan.
Ik vraag me af of ik op ze lijk.
Of ik op hem lijk.
Of er iets van hem in mij zit.

Het tolt me. De emoties gieren door mijn maag.

Op de wc hangt een verjaardagskalender.
'Je naam heeft er altijd al opgestaan' verteld de tante mij te midden van het gezelschap.
Ik geloof het niet.
De inkt waarmee ze mijn naam heeft geschreven is dezelfde is als alle andere namen.
Klopt niks van!
Trouwens! Dan had iemand toch al eens gevraagd wie toch Paméla is.
Dan was dit toch al eerder uitgekomen.
Dan was er al eerder een moment geweest van hoe de vork in de steel zit.
Dan had mijn broer toch al jaren geleden geweten dat ik zijn zus ben
en mijn moeder ook zijn moeder.
Nee nee!
Hier is duidelijk kort geleden een nieuwe kalender gekocht en alle namen overgenomen
en de mijne toegevoegd.
Wat denk je nu, dat je mij wat wijs kunt maken?!
Leugen advies bureau Menzo.

Ik laat de leugen voor wat hij is.

We gaan een auto in.
Tante Annie en haar man blijven achter.

Plavuizen.
Een eikenhouten trap in de gang die omhoog draait.
Zware houten meubels.
Het ruikt er nog steeds naar bijenwas.

Vanuit het niets is hij daar, mijn broer Jeroen.
Het is gelijk duidelijk.
We zijn broer en zus.
We lijken op elkaar.
Hij heeft zijn haar netjes.
Kapper netjes.
In een scheiding.
Hij is iets langer dan ik ben.

Hij praat anders.
Met een Twents accent.
Hij is 18.
Doet het best goed op school.
Slimme jongen.
Muzikaal.
Speelt gitaar.
Moet binnenkort het leger in.
Dienstplicht.

Ik kijk naar mijn broer
en vraag me af hoe zijn leven geweest is de afgelopen 13 jaar.

Ze geven me een armband mijn vader en zijn vrouw.
Een dunne zilveren.
Als aandenken aan deze dag.
En na het eten rijden ze me terug naar de oom en tante.

Ik zit weer achterin.
Via de achteruitkijkspiegel kan ik de ogen van mijn vader zien.
Hij ziet niet dat ik hem zie.
Daar waar hij net nog een lach veinsde zie ik het nu zwart worden.
Diep en donker.
Ik schrik.
Kijk nog eens goed.
Ik zie dat zijn ogen leeg zijn.
Ik vind niet wat ik zoek.
De blik die ik hoopte te vinden vandaag kan ik niet vinden.
Hij is niet echt.
Zijn lach is niet oprecht.

Ik slaap nog een nacht in het huis van de oom en tante.
Wil de volgende ochtend zo vroeg mogelijk weg.
De eerste trein naar het noorden.
Ik wil zo snel mogelijk bij die familie weg.
Waar alles een plek heeft, maar ik niet.

Een week later krijg ik een telefoontje, hét telefoontje.
Van mijn vader.
Dat hij het er erg moeilijk mee heeft.
Dat hij het moeilijk vind.
Dat hij het liever niet heeft dat ik nog contact opneem.
Dat hij mij ook niet meer zal bellen.
Dat mijn broer deze mening deelt.
Dat het beter is zo.

De volgende ochtend meld ik me aan voor de toneelschool.

Ik weet overal de uitgang.
Als eerste zie ik dat,
Waar de uitgang is.
Ik weet gelijk wie er in de ruimte een probleem geeft als er iets mis zou gaan.
In geval van een ramp,
Of aanval.
Of explosie.
Dat is een instinct.
Ik zie alles.
Ik weet waar je gisteren je sleutels hebt gelaten en waar je tas staat.
Ik heb opgeslagen bij welke voorstelling je zo dadelijk moet zijn.
En hoe laat die begint.
Ik zie met wie je binnen komt.
En met wie je vertrekt.
Ik weet precies hoe laat je afspraak is en met wie en waar.
Ik zie alles.
Ik zie wie er liegt,
Wie oprecht is,
Of wie de waarheid verdraait.
In mijn hoofd heb ik alle scenario's al afgespeeld.
In mijn hoofd heb ik al gekozen,
Wie ik van het vlot moet duwen om te overleven.

Ik zat eens in de bioscoop.
En voor mij ging een man dood.
Althans hij was in het proces van doodgaan.
Ik zag het al voor het gebeurde en had al actie ondernomen.

Mij overval je niet.
Ik raak niet uit mijn lood door een sterfgevalletje in de bios.
Ik onderneem actie.
Ik kan altijd kiezen om te vertrekken.
Alles loslaten.
Niet omkijken.
Gaan.

Scene 8 - DNA ONBEKEND

20 jaar na hét telefoontje van mijn vader zit ik op de bank
en zap ik niets vermoedend langs de tv kanalen met een bord pasta op schoot.
Op Nederland 1 val ik in een reality-televisie programma met Caroline Tensen.
DNA onbekend.
In dit programma zoeken mensen naar antwoorden op vragen
waar ze een leven mee rondlopen en waar een DNA test uitsluitsel zou kunnen geven.
Op het moment dat ik door wil zappen komt mijn vader in beeld.
Hij is op zoek naar familie zegt hij.
Dat hij eenzaam is.
Dat hij zich niet begrepen voelt,
Zo zonder bloed.
Ik krijg foto's te zien van mijn voorouders.
Hij toont ze als hij vertelt over zijn adoptie ouders
en haar vertelt dat zijn vader hem nooit heeft gewild.
En dat hem dat het meest verdriet doet.

Samen met Caroline reist hij af naar Indonesië
om zijn DNA te testen met mensen die ik denk te herkennen van de vakantie video jaren
geleden in dat opgeruimde Twentse huis.

Ik word razend, ontplof.
Begin te janken en kan niet meer stoppen
Ik duik een bed in waar ik pas een maand later uitkom.

En de eerst volgende keer dat ik op het podium sta;
Schouwburg Haarlem, de zaal zit vol
En middenin de voorstelling bevries ik.
Ik krijg de tekst die ik moet zeggen niet meer gezegd.
Alle ogen zijn op mij gericht.
Ik kan niet meer liegen.
Ik voel ik moet naar huis.
En midden in de voorstelling vertrek ik.
Stap een trein in, ga naar huis.
En voel me duizend kilo lichter.

Scene 9 - AFSCHIED

Dus vanavond neem ik afscheid.
Neem ik afscheid van het podium.

Ik ben op dit podium van alles geweest.
Else-Marie,
Serveerster in een te kort rokje,
Meisje op rode dansschoenen,
Gedrocht.
Julia.
Moeder.
Kind van 7 vadertjes,
Derde boom van achter,
Vrouw van de kinderbescherming,
Dood,
Blij,
Verliefd,
Jaloers,

En ik loog.
Deed dat overtuigend.
Avond aan avond,
De hele boel bij elkaar.
Kreeg applaus,
Bloemen.
Werd gezien.

Vanavond neem ik afscheid.
Zijn jullie mijn getuige.
Dit hier was voor een lange tijd mijn thuis, waar ik dacht familie te vinden.
Hier wist ik wat te doen, wat te voelen, wie te zijn.

Ik wil door, zonder de leugen.

Niet weten wat te doen, niet weten waar te staan, niet weten wat te voelen.

Niet weten wie te zijn.

Ik wil de toekomst veranderen.

De geschiedenis.

De loop der dingen ombuigen.

Wil je onvoorwaardelijk van me houden?

Ook als ik niet meer in het licht sta.

Wil je me goedkeurend aankijken als ik van het podium stap,

Mijn kostuum ophang en mijn make-up in mijn tas gooi.

Wil je me toeknikken dat ik het juiste doe.

Nu ik godsgruwelijk eerlijk ben?

Wil je dan nog naar me kijken?

Wil je me dan nog kennen?

Dit was het... tot hier

Nou dan ga ik maar.